

Đời người thường sợ hai điều.

NỖI CÔ ĐƠN

Chúng ta sinh ra đã sợ nỗi cô đơn. Khi còn thơ bé, chúng ta sợ phải ở nhà một mình, lúc nào cũng chỉ muốn sà vào lòng mẹ yêu thương. Lúc ấy chỉ cần thức giấc nhìn quanh không thấy bóng người, chúng ta lại òa khóc, mong một vòng tay đưa ra hay nghe thấy giọng nói của mẹ cha.

Khi cắp sách đến trường chúng ta lại vui cùng bè bạn, sợ cảm giác cô đơn, thui thủi một mình. Lớn lên, nỗi cô đơn đã thúc giục chúng ta tìm một nửa yêu thương của mình, cùng nhau vun vén một mái ấm hạnh phúc. Khi những đứa con tung cánh bay xa, chúng ta lại sợ phải một mình đối diện với nỗi cô đơn của tuổi già, chỉ mong có người bầu bạn, con cháu sum vầy.

Chúng ta trốn tránh sự cô đơn bằng cách tìm cho mình những mối quan hệ thân mật, nhóm nọ nhóm kia. Nhưng có khi nào đang vui vầy cùng bè bạn, đứng giữa biển người mênh mang, chúng ta lại thấy lòng cô đơn đến lạ lùng? Như ánh mắt ai đó đang khắc khoải, như trái tim ai đó đang chờ mong chúng ta trở về? Chúng ta không nghe thấy hơi thở của họ, không nghe thấy nụ cười của họ, không nhìn thấy đôi mắt họ, nhưng chúng ta mơ hồ cảm nhận được họ bằng trái tim mình.

Trải nghiệm khác nhau trong cuộc sống của mỗi người tạo nên những suy nghĩ khác nhau và cảnh giới khác nhau. Mỗi người đều là tác phẩm độc nhất vô nhị của tạo hóa. Nên chẳng sự khác biệt của mỗi người cũng là điều quá đỗi bình thường? Nếu mọi người không hiểu chúng ta, không tán đồng với ý kiến của chúng ta, thì cứ cười xòa cho xong chuyện. Những gì cần làm thì cứ bình tâm mà làm cho đến nơi đến chốn.

Điều thật kỳ lạ là những người tu luyện trên núi cao, rừng già, xung quanh chẳng một bóng người mà họ lại không hề thấy cô đơn. Phải chăng, họ đã tìm được sợi dây liên hệ vô hình giữa mình và vũ trụ bao la này, nên mới sống an nhiên, tự tại đến vậy? Phải chăng khi con người tìm được chánh Đạo, tìm được ý nghĩa chân chính của đời mình thì sẽ không còn cảm giác cô đơn ấy nữa? Chỉ còn lại trong họ tình yêu cuộc sống và trân quý những phút giây họ đặt chân trên thế gian này.

Bạn đã từng thấy chưa, có những bông hoa nở lặng thầm trong những cánh rừng, trông rất cô đơn song vẫn đẹp lạ lùng!
Trên đời, đâu cần ánh mắt ai đó công nhận thì ta mới hiện hữu?

CÁI CHẾT

Đã sinh ra làm kiếp con người, thì dẫu là người quyền quý cao sang hay bần cùng túng thiếu, có ai mà không một lần “yên giấc nghìn thu”?

Vũ trụ rộng lớn mệnh mang luôn mang theo quy luật “Thành, trụ, hoại, diệt” mà luân chuyển vạn vật trong cõi thế gian. Con người cũng chỉ ở trong vòng quay vĩ đại ấy mà thôi. Sinh lão bệnh tử đã là quy luật tự nhiên, chẳng thể thay đổi, thì chúng ta lo sợ nào có ích chi?

Chi bằng chúng ta hãy vui vẻ chấp nhận và thay đổi góc nhìn của mình về cuộc đời. Nếu ai cũng một lần phải rời xa cõi thế gian thì thay vì tiếc nuối, hãy trân quý từng phút giây chúng ta được sống. Đừng hoài phí tháng năm vào những trò chơi vô bổ, vào những thú vui tầm thường.

Hãy biến mỗi ngày thành một ngày có ý nghĩa và tràn ngập niềm vui; hãy lưu lại cho thế hệ sau những điều tốt đẹp. Nếu muốn sống mãi trên cuộc đời, thì hãy sống mãi trong lòng người; muốn sống mãi trong lòng người, thì cần phụng hiến, chia sẻ nhiều hơn, nghĩ tới người khác nhiều hơn. Chỉ có như vậy thì vào giây phút cuối cùng khi từ biệt cõi trần chúng ta mới không thảng thốt, cũng không tiếc nuối.

Nếu “chết” chỉ là cái cơ để trở về với đất mẹ yêu thương, trở về ngôi nhà chân chính của mình, thì chắc hẳn trong lòng chẳng có sợ hãi, mà chỉ còn lại yêu thương và hạnh phúc vô bờ. 😊

Như Thị

Chuyến Đến: Tiểu Mai

Ngày 28/12/2017

www.vietnamvanhien.net